

принудихъ ся най послѣ да върлятъ жребіе. Англичанинътъ който бѣше дошелъ да свърже договорътъ, прѣдъ когото ставаше тази сѣсна, не можѣ да удържи сълзистъ си, и съ ревностъ извика : “Защо да не съмъ и азъ жителъ на Кале ?”

Сега вече градскыѣ порты ся отворихъ, и ключевѣтъ ся прѣдадохъ на Волтеръ Мона, който стѣсъ шестѣтъ отечестволюбцы дойде въ военныйтъ станъ Едуардовъ. И когато стигнахъ близу до шатърытъ войнытъ излѣзвахъ да ги видятъ, и всички ги гледахъ съсъ съжаленіе и почитаніе, и най вече като ся научихъ че сж ся прѣдали самоволно за съгражданытъ си. Но Едуардъ ги прие съ гнѣвно и сърдито лице, и имаше намѣреніе безъ друго да ги погуби, ако да не бы ходатѣйствувала за тѣхъ царицата, която и зе най-послѣ опрощеніето имъ, и ги отпрати на семействата имъ. Затова и Шампіеръ казуваше испослѣ чѣ “Едуардъ е способенъ да завладѣва царства, но само Филиппа (жена му) можаше да завладѣва сърдца.”